

ההשגחה האלקית דוחקת בנו.

הרב אליהו אביחיל.

יושב ראש האגודה לקיבוץ נדחי ישראל והחזרת עשרת השבטים למכורתם.

עם ישראל נאבק מאבק יום-יומי על אחיזתו בארץ. הדאגות מהתעצמות האויב וממלחמה שבשער, מביאות רבים מבין קצרי הסבלנות, ואולי גם אחוזי הפחד, למחשבות על שלום בכל מחיר – שלום עכשיו.

מכאן ועד אידיאולוגיה חסרת שחר הדרך אינה רחוקה. טבע הוא באדם שרגשות יוצרים רצינונליזציה, ופחדים יוצרים פילוסופיות מדיניות.

מחליפים סיבה בתוצאה.

לומדי תורת ה' ואלו האמונים על הגות קדמונינו, חשים בטחון בגאולת ישראל, ובטחון במצעדיה עד תום. אולם דא עקא, שגם אצלם פעמים שהופכים "סיבה" ל"תוצאה" ואין ראיית העובדות נכוחה. רצוני לומר: מדברים הרבה על מזימות אש"ף והערפד שבראשם, ושוכחים את הדבר הפשוט שערפאת הוא "אמצעי", "גרון אלקי" לקעקע את שלוותנו, אש"ף אינו אלא תוצאה, והסיבה האלקית היא הדוחפתנו.

עלינו להלחם בכל אויבינו תמיד, אולם אל לנו לשכוח את הסיבות האמיתיות להטרדות, לפיגועים, לרצח וכד', ולהאבק בסיבות באותה תחושת סכנה בה אנו נלחמים בתוצאות – באויב. עלינו ללמוד את ההווה ואת העתידי ע"פ העבר – "ישראל לא ידע, עמי לא יתבונן".

עלינו ללמוד את המהלכים האלקיים ואת תהליכי הגאולה. את ההלכות של הליכות חיינו בארץ, כמו את משמעות גאולתנו ודרכי התהוותה; מן העבר אל ההווה, מן התנ"ך אל חז"ל, מן הנסתר אל הנגלה. "זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור".

בכיה – על שום מה.

כשעם ישראל יצא ממצרים ועל פי הבטחת ה' נכנס לארץ, היו אויביו ל"שפים" ו"לצנינים", לא פסקו ההטרדות, הפיגועים והמלחמות, והעם בכה. ובא המלאך אל ה"בוכים", כמובא בשופטים (פרק ב'), ואומר להם: אכן ה' נשבע להביא אתכם אל הארץ, אך גם זאת ציווה לכם: "לא תכרתו ברית ליושבי הארץ", שאם לא כן "לא אגרש אותם מפניכם, והיו לכם לשפים ולצנינים", היינו "למעיקים בגדודים וגייסות לשלול ולבוז" (כדברי התרגום והפרשנים). כשהמלאך מסיים את דבריו נאמר: "וישאו העם את קולם ויבכו", על מה ולמה? ויקומו ויעשו כדברי המלאך! אך העם בכה... על חוסר הבנתו ועל השכחה.

אנו מדברים על סבל וצרות ומאשימים את הכל: את האויבים את הממשלה וכו' אולם איננו שואלים את עצמנו ואיננו בודקים די הצורך מה הן הסיבות האמיתיות לעיכובים ולנסיגות במירקם גאולתנו. אולי כשנשאל, נגיע למסקנה ונאמר: "אבל אשמים אנחנו"...

לבנון אדמת ישראל ואין זועק.

חשבתי לא אחת על מלחמות לבנון: 3 פעמים נכנסנו למדינה זו, ואנו עומדים שוב לצאת ממנה וכל כך למה?

כן, כמובן, הסיבה היא שוב האויבים, יאמרו כל חכמי המדינאות, "אנו נאלצנו להכנס למדינה זו על מנת להגן על עצמנו", "איננו באים חלילה לקחת לעצמנו אף שעל מאדמת לבנון" יוסיפו, בהדר מוסרי.

שומו שמים על זאת, לא אדמת ישראל? לא הגבולות שנאמרו בתורה? לא ארץ אבותינו? לבנון – אדמה זרה? – ואין זועק...

נכנסים ויוצאים, נכנסים ויוצאים, ודם רב נשפך, "ישראל לא ידע עמי לא יתבונן". ואם מישהו מאמין "שלא יהיו עוד קטיושות", שוכח את ה"בוכים" ואף הוא צפוי לבכי כי עד שלא נתקן את הסיבה עד שלא נקיים את דבר השם בתורה לשוב לארצנו כולה, השוט יוסיף להיות מונף עלינו. לא נוכל להתחמק מאחריותנו.

שגגת תלמוד – עולה זדון.

נכון, אין אתנו נביא, ואיננו יודעים את נסתרות הבורא ומחשבותיו. אך מצווים אנו ללמוד ולהתבונן, להסתכל ולעיין, לברר וללבן, הליכות והלכות. ולפחות לעמוד בצו האלקי ובהלכות הגאולה הקשורים בו. "דרשו מעל ספר ה' יקראו. אחת מהנה לא נעדרה" (ישעיהו ל"ד ט"ז).

כך גם חשבו כשנכנסנו ליהודה ושומרון, אדמות יש"ע יוחזרו לערבים תמורת שלום אמת, זוכרים? אבל נאלצנו ע"י מעט מאמינים, משוגעים לדבר, דוגמת ידידי ר' משה לוינגר וחבריו, לתקן את המעוות, וחיי היהודים ביש"ע היו ליותר מנסבלים, מבחינת פיגועים. אולם חסרות ההשלמות, חסרה "ירושה" מלאה ו"ישיבה" מלאה, והעיקר חסרה התקדמות מתוך מטרה של עם ישראל ושל ממשלתו להחלת שלטוננו בכל מקום.

המחבלים – שליחים בידי שמים.

"השועלים הקטנים המחבלים" – באוטובוסים, במכוניות פרטיות, באבנים ובבקבוקי תבערה, ופה ושם ביריות ופצצות, כל אלו אינם באים מכח עצמם, הם שליחיו של הקדוש ברוך הוא. על כל הושטת יד לשלום במגמה לויתור על שלטוננו ביהודה ושומרון ובכל מקום אחר בארץ, וכן על אי החלת שלטוננו בכל תקיפותו – אנו סובלים. לא תהיה לנו שלוה עד אשר נגלה שליטה ו"ירושה" כבני אברהם יצחק ויעקב שמכוחם אנו באים.

הננו מובטחים בתורה: מעט מעט אגרשנו מפניך, וסופם של ערבים עויינים למצוא את מקומם מחוץ לגבולותינו.

ובינתיים, לזאת אנו נדרשים, להחלת שלטוננו בכל תקיפותו, בדרך אמת, ביושר ובמוסר, וללא ויתור על שלמות שלטון תורתנו, רוחנו ותרבותנו. כל ערבי החי בישראל והבועט בשלטון ישראל ותורתו, יובל אחר כבוד – אם אפשר תוך פיצוי נאות – אל מעבר לגבולות ישראל. נבין איפוא: ללא שלמות שלטוננו כנ"ל בכל פינה וזווית של ארץ ישראל, לא יפסקו זריקות האבנים, ההצקות, וגם הרציחות, הערבים הם שליחי ההשגחה האלקית הדוחקת בנו להשלמת גאולתנו.